

עמ"ת 1611/02/15 - קאסם מחאמיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 1611-02-15 מחאמיד (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר קאסם מחאמיד (עציר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת טל תדמור-זמיר) מיום 29/1/15 במסגרת מ"ת 16341-11-14, אשר בה נדחתה בקשה לעיון חוזר, כך שנותרה על כנה החלטה קודמת בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע כללי -

1. כנגד העורר, יחד עם אחר, הוגש ביום 9/11/14 כתב אישום ובו מיוחסות לשניהם עבירות של אימים בפגיעה בחייה של המתלוננת.
2. העורר הינו דודה של המתלוננת. הנאשם השני הינו בעלה של המתלוננת (להלן: "הבעל").
3. הרקע הנטען להשמעת האיומים הנטענים הינו חשדו של הבעל כי המתלוננת בוגדת בו, כי היא עוסקת ב"כישופים" וכי הוא אינו האב הביולוגי של בנם בן השנתיים.
4. המקרה הראשון אליו מתייחס כתב האישום בנוגע לעורר, התרחש לכאורה ביום 21/10/14, אז אמר העורר למתלוננת, על רקע החשד כאמור כי: "אם אני אשמע ואדע בכל דרך שהיא, אני אוריד אותך, יא חזירה, יא בוגדת". האירוע השני התרחש לכאורה ביום 25/10/14, בסמוך לשעה 20:00, אז שוב פגש העורר את המתלוננת ואמר לה שהוא רוצה לבדוק מידע שהבעל מסר לו ו-"אם המידע נכון - הוא יוריד אותה". עוד מצוין בכתב האישום כי יום למחרת, 26/10/14, לטענת המתלוננת, שוב הגיע העורר לבית אמה ואמר לה "תשימי הכל על השולחן, אני יודע הכל, ואם לא תספרי את האמת ואני אגלה דברים אחרים אחר כך, אני אגמור אותך". על רקע האמור מיוחסות לעורר עבירות של אימים.
5. באשר לבעל של המתלוננת, הנאשם השני בכתב האישום, מצוין כי הוא מרצה בימים אלו מאסר בן 19 שנים אשר הושת עליו בגין תיק אחר ונטען כי הוא איים על המתלוננת בטלפון, כאשר התקשר אליה מכלא רימונים במהלך השבועיים שלפני האיומים הלכאוריים מצד העורר והטיח בה כי היא: "בוגדת, זונה, הביאה ילד מגבר אחר, הביאה אליה גברים", וכי "הדודים שלה יטפלו בה".

עמוד 1

6. בהמשך, נטען כי ביום 26/10/2014 התקשר הבעל למתלוננת ואיים עליה באומרו: "את זונה, את אישה לא טובה, הנה הרגנו את אחותי, עכשיו את".

7. באשר לאמירה האחרונה שמיוחסת לבעל, יובהר כי הרקע לדברים - כפי שנטען בכתב האישום - הוא מותה המצער של אחותו של הבעל, המנוחה בוסיינה אבו ג'אנם ז"ל, אשר נורתה למוות ברמלה, ביום 25/10/2014, כלומר, יום לפני השיחה הנטענת עם הבעל. משמע, שכאשר אומר הבעל למתלוננת, לכאורה, "הרגנו את אחותי, ועכשיו - את", כוונתו לרצח של האחות בריות.

8. ועתה נשוב לכתב האישום, ונראה כי עוד נטען שם, שבהמשך לדברים האמורים מעלה במהלך השיחה בין המתלוננת לבין הבעל, שאל הבעל את המתלוננת אם היא מפחדת, והיא השיבה שהיא לא עשתה כלום, ואז השיב הבעל: "גם היא לא עשתה כלום", ובהמשך: "הנה אחותי נרצחה והיא לא עשתה כלום, ואת עשית הרבה".

9. עד כאן תיאור האיומים הלכאוריים אשר בכתב האישום.

10. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה כנגד העורר וכנגד הבעל בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

ההחלטות הקודמות שניתנו לגבי העורר -

11. ביום 13/11/14 ניתנה החלטה הראשונה בעניינו של העורר, ובה קבעה כב' השופטת קמא, לאחר ניתוח מעמיק של הראיות שבתיק החקירה, כי קיימות ראיות לכאורה כפי שנדרשות לצורך שלב זה של ההליך. כנגד מכך, מטבע הדברים, קמה עילת מעצר, הן בשל המסוכנות הנשקפת והן לאור חשש משיבוש מהלכי חקירה, תוך שהשופטת מציינת שסיגוריו של העורר הסכימו שכלל שקיימות ראיות לכאורה - אזי שקיימת גם עילת מעצר. בהמשך אותה החלטה מציינת כב' השופטת שהיא אף עיינה בחומר חסוי שעניינו המסוכנות הנטענת, והדבר מחזק את המסקנה בדבר קיומה של עילת המעצר. מסכמת וקובעת כב' השופטת כי לאור מכלול הנתונים, היא סבורה כי המקרה נופל בגדר אותם מקרים חריגים בהם אין לבחון, נכון לעת הזו, את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר - והתקבלה הבקשה למעצרו עד תום ההליכים. המשך אותה החלטה התייחס לבעל, אשר נמצא ממילא במאסר לתקופה של 19 שנים, ובשאלה אם להורות על מעצרו או השארתו במאסר כחלופת מעצר.

12. על החלטה ראשונה זו הוגש הערר הראשון, אשר נדחה בהחלטתי מיום 24/11/2014 (עמ"ת 36970-11-14). לא אחזור על כל האמור בהחלטתי האמורה ובהמשך אפנה לקטעים רלבנטיים - ורק אסכם ואומר כי בד בבד עם דחיית הערר, ציינתי כי אולי ניתן יהא לשקול חלופת מעצר בהמשך, אחרי שתשמע עדותה של המתלוננת, ואף זאת, רק לאחר בחינת המקרה על ידי שירות המבחן למבוגרים.

13. לא עברו אלא עשרה ימים, וביום 4/12/2014 הוגשה בקשה לעיון חוזר, ובה התבקש כבוד בית המשפט קמא לבחון את שחרורו של העורר למעצר בית.

14. כבוד השופטת קמא הורתה על הכנת תסקיר של שירות המבחן, הוצעו כמה חלופות, התקיימו דיונים והוכנו שני תסקירים.

15. ביום 29/1/2015 ניתנה ההחלטה נשוא הערר, ובה קבעה כבוד השופטת כי המסוכנות אינה ניתנת לאין

בשלב הנוכחי, לרבות לאור כך שהתסקיר של שירות המבחן אינו כולל המלצה בדבר שחרור ולאור כך שעדותה של המתלוננת טרם נשמעה.

16. בהודעת הערר ובמהלך הדיון, טען הסנגור המלומד, בין היתר, כי בשלו התנאים לשחרורו של העורר למעצר בית, כי המפקחים שהוצעו ראויים, כי המדובר בחלופה מרוחקת, כי לעורר אין עבר פלילי, כי התסקיר אינו "תסקיר שלילי", כי העדות של המתלוננת צפויה להישמע רק בסוף מרץ 2015, כי קיימים סימני שאלה לגבי התשתית הראייתית וכי העורר שווה במעצר כבר פרק זמן ממושך - אשר עשוי להיות ארוך מאשר כל עונש של מאסר שאולי יושת עליו אף אם יורשע בעבירה שמיוחסת לו בתום ההליך בתיק העיקרי.

17. המדינה מבקשת שוב לדחות את הערר וסומכת ידיה על החלטת ביהמ"ש קמא.

דיון והכרעה -

18. עמדתי כי דין הערר להידחות.

מועד הגשת הבקשה לעיון חוזר -

19. מקדמית אעיר כי הבקשה לעיון חוזר הוגשה עשרה ימים בלבד לאחר שניתנה ההחלטה הראשונה - וזאת עקב כך שיום קודם לכן נקבע התיק לשמיעה ליום 25.3.2015. לעניות דעתי, בנסיבות של התיק, ולאור ההחלטות שניתנו לגבי בקשת המעצר עד תום ההליכים, מן הראוי היה לבקש להקדים את מועד שמיעת עדותה של המתלוננת - אף אם משמעות הדבר היא שהדיון יתקיים בשני מועדים שונים. אולי ניתן היה לשקול לבקש ולהקדים את שמיעת עדותה - עוד טרם הגשת הבקשה לעיון חוזר. בכל אופן, היות ומסקנתי היא כי יש לדחות את הערר הנוכחי - על הצדדים לפנות במשותף למותב אשר בפניו מתברר התיק העיקרי ולבקש להקדים את עדותה של המתלוננת.

התשתית הראייתית -

20. סוגית קיומן או העדרן של ראיות לכאורה התבררה כבר בערר הקודם, ומסקנתי היתה כי קיימות ראיות שכאלו, כפי שקבעה השופטת קמא. עם זאת, הנושא עלה שוב בערר הנוכחי, לרבות בשל העובדה שיש קושי מסוים לגבי התשתית הראייתית ולאור טענת הסניגור לפיה יתכן ששירות המבחן קבע את אשר קבע ללא שנפרשה בפניו התמונה המלאה לגבי הקושי הראייתי.

21. על כן, אחזור על שנכתב לגבי נושא זה בהחלטה שניתנה בערר הקודם ואומר כי קיימות ראיות לכאורה, למרות שהן אינן סדורות ומובהקות (תוך הפניה לראיות הבאות: (א) זכ"ד המסומן ח', ובו העלתה החוקרת את עיקרי שיחתה עם המתלוננת מיום 28/10/2014, אשר במהלכה סיפרה לה המתלוננת על האיומים שהושמעו כלפיה וראו אף את תמלול השיחה - ממנו עולה כי העורר איים עליה כי ירצח אותה וכי הבעל השמיע איומים זהים; (ב) ההודעה הראשונה שנגבתה מהמתלוננת ביום 28/10/2014, אשר אף בה היא מספרת על האיומים בפגיעה בחייה וחוזרת שוב על הרקע לאותם איומים; (ג) מזכרים לגבי סערת הרוחות של המתלוננת, בעת גבית עדותה, הגם שסירבה לפנות למעון לנשים מוכות).

22. אמנם, ישנן סתירות מסוימות בין ההודעות השונות שמסרה המתלוננת, סתירות אשר כונו על ידי השופטת קמא "זיגזוג בגרסאות" ויש אף לראות כי המתלוננת ביקשה לחזור בה מתלוננתיה - אך ככל שעסקינן בראיות

"גולמיות", אשר טרם עברו את שלב החקירות הנגדיות, יש לומר כי הן קיימות במקרה זה לאור התלונות הראשונות בזמן (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4/3/14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2/3/14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10/2/14), והכל בזיקה לבש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

23. זאת ועוד. כפי שצינתי בהחלטה הקודמת, ה"זיגזג" אמנם מכרסם בראיות המאשימה אך גם מלמד על האפשרות שהמתלוננת נמצאת במצב בו מופעלים עליה לחצים וכי היא שרויה בפחד אשר הביא אותה לבקש לחזור בה מתלוננתה. בהקשר זה יש לראות כי בשלב הראשון, ביקשה המתלוננת לחזור בה מתלוננתה לגבי העורר בלבד וטענה כי רק הבעל היה זה שאיים עליה, אם כי בד בבד עם ניסיונה לחזור בה מהדברים מסרה שהיא מפחדת שהדוד יפגע בה. בשלב השני, ביקשה לחזור בה גם מהתלונה לגבי הבעל - וטענה כי היא לא מרגישה מאויימת. היא נשאלה בתגובה, מדוע היא מתגוררת עם אמא שלה ולא בבית (אם אין היא חוששת) - והשיבה כי המפתח לבית "שבור"; והשינוי בגרסאות ממשיך, כאשר המתלוננת שבה בשלב מסוים לטעון כי הושמעו האיומים הנטענים ולאחר מכן, שוב, חוזרת בה וטוענת כי שיקרה. לכן, למקרא רצף ההודעות והמזכרים לא ניתן אלא לומר שקיים "זיגזג" ושקיימות סתירות, אך זהו מקרה מובהק בו יהא לשמוע את העדויות ולבחון אם הסתירות נובעות מחוסר מהימנות, או שמא מהפחד של המתלוננת ומניסיונות להשפיע עליה.

עילת מעצר -

24. ברי כי בנסיבות קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות שעה שיש ראיות לכאורה לכך ששני הנאשמים יחדיו, העורר והבעל, אימו כמה פעמים שירצחו את המתלוננת, וראו כי האיום המיוחס לבעל כולל את האמירה לפיה "הדודים" של המתלוננת "יטפלו בה". יתרה מכך, במובן מסוים, המסוכנות מצד העורר רבה יותר שכן הבעל נמצא במאסר ואם אכן הייתה כוונה לפגוע במתלוננת - העורר היה "זמין" לבצע פגיעה שכזו.

25. המדובר באיומים לכאוריים מאוד ממוקדים וברורים, תוך מתן "הסבר" לגבי הרקע הרלבנטי ותוך איזכור הרצח של אחותו של הבעל. עוד יש לראות כי נדבך נוסף בכל הנוגע למסוכנות מצוי במידע החסוי שהוצג לשופטת קמא ואשר אף אני עיינתי בו, מידע המלמד חד משמעית על רף המסוכנות הגבוה במקרה זה - ואף לנושא זה התייחסתי בהחלטתי בערר הקודם (סעיפים 23-24 להחלטה).

26. המסוכנות הנשקפת מצד מי שמאיים ברצח (בין אם על רקע של חשדות הנוגעים לשמירה על כבוד המשפחה, בין אם על רקע של חשד בבגידה ובין אם על רקע אחר) - נמצאת ברף הגבוה ואינה בהכרח רק מסוכנות ספציפית (בש"פ 1196/13 **עואד נ' מדינת ישראל** (20.2.2013); בש"פ 4323/13 **צ'ונה נ' מדינת ישראל** (25.6.2013); בש"פ 7415/03 **מדינת ישראל נ' אבו מוך**, פ"ד נ(6) 77, 81 (2003); בש"פ 1416/02 **זינב נ' מדינת ישראל** (26.2.2002); בש"פ 7322/03 **עמר נ' מדינת ישראל** (14.8.2003); בש"פ 5953/10 **אלפרון נ' מדינת ישראל** (6.9.10)).

27. בנוסף, נקבע בהחלטות הקודמות שקיימת אף עילת מעצר שעניינה חשש משיבוש מהלכי משפט, מעבר לעילת המסוכנות, דווקא לאור העובדה שהמתלוננת משנה את גרסתה מעת לעת, הגם שאין ראיות לכך שמי מהנאשמים (העורר או הבעל) התקשרו אליה ישירות והשפיעו עליה עובר לרצונה לחזור בה מתלוננתה.

חלופת מעצר -

28. כאן טמונה עיקר המחלוקת, שכן לשיטת העורר הוצעו חלופות מעצר טובות, מרוחקות ממקום מגורי המתלוננת, בפיקוח מפקחים ראויים ורבים ותוך הצעה להוסיף איזוק אלקטרוני והפקדות כספיות. לשיטתו, החלופות יכולות לאיין את המסוכנות ולהבטיח כי לא יושמעו עוד איומים כפי שנטען שהושמעו וכי החלופות יכולות אף להבטיח שלא יהא כל מגע או קשר בינו לבין המתלוננת. טיעון משמעותי נוסף הינו כי לעורר אין כל עבר פלילי ולכן אין כל סיבה להניח שלא ניתן לתת בו אמון וחזקה עליו שיקיים את כל התנאים המגבילים שיושמו עליו.

29. שקלתי בקפידה את טיעוני הצדדים לגבי החלופה שהוצעה, ומצאתי כי לא ניתן להסתפק בה במקרה זה בשלב זה, כפי שלמעשה כבר כתבתי בהחלטה שניתנה בערר הקודם.

30. אמנם לעורר אין כל עבר פלילי, אך אין לי אלא לצטט שוב את בש"פ 2528/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.4.2011), אם כי שם העבירות אשר יוחסו לעצורים/הנאשמים היו חמורות יותר, לאמור:

"... [ו]הצדק עם המדינה באומרה כי הרצון לקטול אדם בשל פגיעה ב"כבוד המשפחה" אינו ניזון מעצם טיבו ממניע חולף והוא עלול לתבוע את קורבנו גם בעתיד (ראו בש"פ 7146/08 **עיבדיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 ([פורסם בנבו], 8.9.2008)). על כן קיים במקרה דנן חשש ממשי לשלומה ולביטחונה של המתלוננת, אותו היא מבטאת בבירור העובדה שמדובר באנשים נורמטיביים והעובדה שהמעשים המיוחסים להם נעשו לכאורה על רקע של קודים עדיניים-חברתיים השוללים התנהגות כמו זו שהמתלוננת נחשדה בה, אינם תומכים בהכרח בהחלטה כי ניתן לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. אדרבא, הרצון לכאורה לגרום למוותה של המתלוננת בשל סטייה מכללי ההתנהגות המקובלים בעדה ובשל מה שמכונה "פגיעה בכבוד המשפחה", יש בו במידה רבה כדי להעצים את המסוכנות הנשקפת לה מידם ואת החשש כי עם שחרורם ימשיכו לנסות לפגוע בה (ראו והשוו בש"פ 8803/07 **מ' נ' נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 ([פורסם בנבו], 31.10.2007)).

בהקשר זה ראוי להדגיש כי מדובר בתופעה נפשית שיש לעשות כל הניתן באמצעים שהחוק מעמיד לרשות גורמי האכיפה, על-מנת לשרש אותה ולמגרה."

באשר לחלופה שהוצעה שם, אשר כללה מפקחים רבים, לרבות מנהיגי העדה אשר התחייבו אישית לערוב לשלומה של המתלוננת, נקבע שם כי :

"במקרה דנן נראה כי אין בחלופה ובתנאים שנקבעו כדי להבטיח כנדרש את שלומה של המתלוננת ולאין את הסיכון הנשקף לה מידי המשיבים. זאת במיוחד נוכח המידע הסודי שהועבר לעיוני, אשר אינו מתיישב עם מסקנותיו של בית משפט קמא ועם התוצאה אליה הגיע, ומקשה מאוד ליתן אמון במשיב כי לא יפגע לרעה במתלוננת. חשש נוסף נובע מכך שהמשפחה כולה מתגוררת בפקיעין, והמשיבים אם ישוחררו לביתם שם, כהחלטת בית משפט קמא, ימצאו בקירבת מי שאמורים או עשויים להעיד במשפט והדבר מקים חשש לשיבוש מהלכי משפט. חשש זה יש לו לכאורה בסיס נוכח התנהלות המשיבים וניסיונם לגרום למתלוננת לחזור בה מתלוננתה."

וראו אף את עמ"ת 10017-05-11 **מדינת ישראל נ' ראפת אבו רוקן** (8.5.2011).

31. ודוקו. יש לראות כי למעשה, כל מה שהשתנה ממועד מתן ההחלטה האחרונה בערר הקודם ועד היום הינם שני נתונים - האחד, קביעת מועד שמיעת עדותה של המתלוננת לחודש מרץ, והשני, הכנת שני תסקירים של שירות המבחן.

32. לגבי מועד שמיעת העדות - כפי שציינתי, יש להגיש בקשה למותב הדן התיק העיקרי ולציין שיש חשיבות עמוד 5

מכרעת להקדמת מועד שמיעת המתלוננת (והיא בלבד) שכן יש לעדותה השלכה מכרעת לגבי המשך שהייתו של העורר במעצר.

33. לגבי תסקירי שירות המבחן - יש לראות כי הם אינם כוללים המלצה בדבר שחרורו של העורר לחלופת המעצר.

34. בתסקיר הראשון, מיום 13/1/2015, מצוין כי העורר, בן 42, נמצא במעצר ממושך לראשונה בחייו אם כי הסתגל לתנאים בצורה סבירה. עוד מצוין כי הוא מייחס את נסיבות המעצר למעורבותו בחייהם של קרובי משפחתו - דהיינו, המתלוננת ובעלה, דפוס בו נהג בעבר, אך כיום - לאחר המעצר - חש צורך לערוך שינוי בהתנהלותו ולהתמקד בצרכיו האישיים ובמשפחתו הגרעינית. עוד מצוין בתסקיר שהעורר טען שאין קונפליקט בינו לבין המתלוננת וכי הוא דווקא דואג לה וחרד לגורלה, נוכח מורכבות בעיותיה עם בעלה.

35. המתלוננת שוחחה אף היא עם קצינת המבחן, וטענה כי היא אינה שבעת רצון מההתערבות של העורר בחייה האישים וכי היא רואה בכך משום חדירה לפרטיות. עם זאת, טענה המתלוננת כי היא לא מרגישה מאוימת - לא מצד העורר ולא מצד בעלה - והדגישה כי היא מקיימת אורח חיים "לפי המצופה ממנה" ולכן - לא חשה סכנה או צורך בהגנה. התרשמותה של קצינת המבחן היתה כי המדובר באישה שחווה מצוקה, חוסר יציבות ולחצים רבים נוכח מצבה האישי והמשפחתי המורכב.

36. קצינת המבחן מסכמת את התסקיר הראשון בכך שהיא מתקשה להעריך את הסיכון שכן יש פער משמעותי בין אורח חייו של העורר עובר למעצר והאופן שבו הוא מציג עצמו לבין האישומים המיוחסים לו, ולכן אין המלצה לשחרור.

37. בתסקיר השני, מיום 27/1/2015, נבחנו ארבעה ערבים אשר הציעו עצמם כמפקחים, כאשר ההצעה היתה שהעורר ישהה במעצר בית בדירה שכורה בנצרת, מקום המרוחק ממקום מגוריה של המתלוננת. קצינת המבחן מתייחסת לארבעת המפקחים - קרובי משפחה של העורר ושל אשתו, ומציינת כי כולם נורמטיביים, הותירו רושם כמבינים את מהות האישומים וכולם חשים אמון כלפי העורר ובוטחים ביכולתו לכבד את תנאי השחרור. עם זאת, שבה ומציינת קצינת המבחן כי קיים מבחינתה קושי להעריך את הסיכון הנשקף מצד העורר כלפי המתלוננת, כפי שצוין בתסקיר הראשון ולכן - היא אינה יכולה לבוא בהמלצה לגבי החלופה שהוצעה.

38. הסיגור מלין על עמדת קצינת שירות המבחן, אשר לשיטתו "אינה מוכנה לקחת אחריות ואינה מוכנה לקחת החלטה". לא אוכל להבין טרניה זו, ויש לכבד את העמדה הכנה והמפורטת לפיה יש קושי להעריך את הסיכון במקרה זה. הקושי ברור מאליו ואין למצוא פגם בכך שסיכומם של שני התסקירים הינו כפי שהוא. ניכרים לבטיה של קצינת המבחן, אשר חשה שאין נתונים מספיקים כדי לקבוע קביעות נוספות לגבי הסיכון שיושמעו איומים נוספים או שימומשו האיומים, ולא ניתן לצפות מקצינת המבחן שתכתוב שהסיכון נמוך או שתכתוב שהסיכון גבוה - שעה שהיא מתלבטת. אין אף למצוא כל פסול בכך שקצינת המבחן לא נחשפה לכל תיק החקירה שכן אין היא אמונה על בחינת התשתית הראייתית ועל קביעת סיכויי ההרשעה. לא בכל מקרה ניתן להגיע למסקנות ממוקדות יותר, ואין לנו אלא להמשיך ולצפות מקציני שירות המבחן להעלות על הכתב את גדר הלבטים, באותם מקרים שמעוררים קושי.

39. מכאן ש"השורה התחתונה" הינה שאין בפנינו המלצה של שירות המבחן לגבי השחרור, הגם שהמפקחים

נמצאו כנורמטיביים וראויים.

40. אם נסכם את האמור, נראה כי מאז שניתנה ההחלטה הקודמת, בה קבעתי שיש הצדקה למעצר עד תום ההליכים, הוכנו שני תסקירים אשר אינם כוללים המלצה לגבי שחרור ונקבע מועד לדיון, בעוד כחודש וחצי. אין די בכך כדי לשנות את התוצאה.

41. לכן, הערר נדחה, ויש לנסות לפעול במרץ להקדמת הדיון בבית המשפט קמא בתיק העיקרי.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ה, 08 פברואר 2015, במעמד
הצדדים.